

Estació RENFE

Caldes d'Estrac

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Plaça de l'Estació, s/n (08393 Caldes d'Estrac)

Coordenades:

Latitud: 41.56853
Longitud: 2.52602
UTM Est (X): 460482
UTM Nord (Y): 4601981

Classificació

Número de fitxa 08032 - 28
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Obra civil
Estil / època: Contemporani Neoclàssic
Segle XIX
Any 1856
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: Estructura, coberta, façana i conjunt en bon estat. Però cal no oblidar l'efecte corrosiu dels excrements d'ocell. Pèrdua de capa pictòrica.
Protecció Legal
Observacions protecció: Inventariada en el Pla Gral. Municipal
Accés Fàcil
Ús actual: Social
Titularitat Pública
Titular: RENFE. Plaça de l'Estació, s/n (08393 Caldes d'Estrac)
Autoria de la fitxa Octavi Mallorquí Vicens
Data de registre de la fitxa: dg., 01/01/2006 - 01:00

Descripció

Edifici aïllat de planta baixa, primera planta i terrat. D'estil neoclàssic, originari de l'època de l'arribada del tren a Caldes (mitjan segle XIX). La construcció s'adapta al terreny, superant un petit desnivell amb una vorera feta rampa. El color de l'edifici és el blanc, tot i que a algunes motllures i falses columnes hi és present el color salmó. Les capes pictòriques no estan en massa bon estat, de manera que faria falta a tota l'edificació una bona capa de pintura, tot i que la façana va ser remodelada no fa masses anys, a finals del segle XX.

Té accés per totes les façanes, tot i que podem considerar que la principal és la façana de muntanya, orientada en sentit nord-oest. A la planta baixa hi ha fins a cinc portes, tot i que l'única d'accés a l'estació és la que està més centrada, de grans dimensions, i de doble full. Les altres portes estan barrades des de dins. Totes presenten marcs amb arc de mig punt. Al primer pis hi ha quatre finestres i un balcó. Les finestres presenten arc de mig punt i repeu de pedra. El balcó, entre falses columnes, té una barana de ferro forjat, amb formes geomètriques. Podem destacar també la presència d'un fanal de mig cos, d'estil neoclàssic, incorporat a la façana de l'edifici, i una canyeria de desguàs de l'aigua que baixa del terrat. Com a element diferenciador entre plantes i terrat, observem motllures al llarg de l'estructura de tota l'edificació. La façana posterior, banda mar i orientada en sentit sud-est, destaca per situar-se sota coberta, ja que el viaducte de la N-II passa a nivell del primer pis. Aquesta és la façana que dona directament al baixador de l'estació de tren. La façana presenta el mateix estil que la davantera, amb portes i finestres amb marc de mig punt, tant a la planta baixa com a la primera planta, i falses columnes. També hi veiem un altre fanal d'època i un rellotge de gran esfera, típic d'estació; ambdues peces incorporades a la paret. La façana lateral nord-est és la que permet accedir directament al bar de l'estació. La porta presenta una reixa senzilla de doble fulla, i al seu costat una finestra tapiada. A la primera planta les finestres són dues, amb repeu, i també estan tapiades. Porta i finestres van acompanyades de l'habitual marc en forma d'arc de mig punt. A més, observem un altre fanal i un rètol de ceràmica, allargat, de color blanc amb lletres blaves pintades on podem llegir Caldetas. A la façana lateral sud-est, a la planta baixa, trobem porta i finestra. La finestra està reixada. Al primer pis hi ha dues finestres amb repeu i arc de mig punt. Hi podem veure un altre rètol de ceràmica igual que el ja descrit, un fanal, i un aparell d'aire condicionat que trenca amb l'estètica neoclàssica de l'edificació, així com el rètol de metall, vermell, que llueix al capdamunt, on hi posa Caldes d'Estrac, en la versió catalana i oficial. El terrat està envoltat per un mur d'un metre d'alçada, amb una elevació lobulada a banda mar, que indicaria la preeminència d'aquesta façana en temps pretèrits, però que en l'actualitat, amb el viaducte passant a nivell del primer pis, queda absolutament desvirtuada. El terrat presenta varies petites obertures, i uns dipòsits d'aigua. Com a curiositat podem observar que, tot i tenir la carretera N-II tan a tocar, no hi ha gaire soroll de vehicles. Per cert, a nivell de terrat hi ha una senyal de trànsit, que encara desvirtua més l'edifici.

A l'interior, a la planta baixa, la meitat de la superfície és pel bar de l'estació, que també fa funció de compra i venda de bitllets, amb un finestró que permet no accedir al bar si no es vol, i la sala d'espera, àmplia. El primer pis està parcialment tancat, per això hi ha varies finestres tapiades; era l'espai que corresponia a la vivenda del cap d'estació. Es manté accessible una zona usada com a lavabo i magatzem del bar de l'estació.

Observacions:

El baixador, en ambdues direccions, està sota coberta ja que, és la panxa del viaducte de la N-II al seu pas per Caldetes. Si bé en dies de pluja o de molt sol s'agraeix aquesta coberta artificial, el cert és que també és usada per nombroses aus per fer-hi niu i passar l'estona, la qual cosa fa que el perill de rebre l'impacte d'un excrement d'ocell sigui constant.

Sòl urbà. Zona aïllada del Passeig Marítim. Inventariada per l'article 55 de la Normativa del Pla General de l'Ajuntament de Caldes d'Estrac.

Història

El tren arribà a Caldes d'Estrac el 10 d'octubre de 1856. A la primera meitat del segle XX tingué una gran activitat, aprofitant el boom turístic que visqué la població; bon exemple d'això era el "Flecha de Oro" (nom copiat d'un de francès), que era un tren diari que unia Barcelona amb Caldes d'Estrac; sortia a les vuit del matí i tornava a les vuit del vespre. Una altra conseqüència de l'aparició del ferrocarril va ser el desenvolupament del sector pesquer a la població, ja que es podia traslladar amb rapidesa a la ciutat de Barcelona.

Bibliografia

AA.DD. (1995). Fotografies Antigues de Caldes 1870-1962. Arrels Cultura. Caldes d'Estrac.

BATLLE, A. (1985). Caldes d'Estrac o Caldetas: un vell plet. Ajuntament de Caldes d'Estrac. Caldes d'Estrac.

CARNÉ I CABRÉ, J.(1995). Pla especial de protecció del patrimoni arquitectònic. Document Refós. Ajuntament de Caldes d'Estrac. Caldes d'Estrac.

GRAU MOLIST, L. (2004). L'estiueig a Caldes d'Estrac. Una aproximació. Caldae Aquae Núm. 2. Ajuntament de Caldes d'Estrac. Caldes d'Estrac.

MARZAL, J. (1999). Caldes d'Estrac. Vila d'aigua calenta i aigua salada. Breu història il·lustrada. Arrels Cultura. Caldes d'Estrac.

